मा भैष्ट भ्रातरो मह्यं यूयमित्याह कौशिकः ।
अनन्यभावान् पार्षदानात्मनो मरुतां गणान् ॥ ६३ ॥
न ममार दितेर्गर्भः श्रीनिवासानुकम्पया ।
बहुधा कुलिशक्षुण्णो द्रौण्यस्त्रेण यथा भवान् ॥ ६४ ॥
सकृदिष्ट्वादिपुरुषं पुरुषो याति साम्यतां ।
संवत्सरं किंचिदूनं दित्या यद्धरिरर्चितः ॥ ६५ ॥
सञ्जूरिन्द्रेण पञ्चाशद्देवास्ते मरुतो ऽभवन् ।
व्यपोह्य मातृदोषं ते हरिणा सोमपाः कृताः ॥ ६६ ॥
दितिरुत्थाय ददृशे कुमाराननलप्रभान् ।
इन्द्रेण सहितान् देवी पर्यतुष्यदनिन्दिता ॥ ६७ ॥
अथेन्द्रमाह तातास्मादित्यानां भयावहं ।
अपत्यमिच्छन्त्यचरं व्रतमेतत् सुदुष्करं ॥ ६८ ॥
एकः संकल्पितः पुत्रः सप्त सप्ताभवन् कथं ।
यदि ते विदितं पुत्र सत्यं कथय मा मृषा ॥ ६९ ॥
इन्द्र उवाच ॥ अम्ब ते ऽहं व्यवसितमुपधार्यागतो ऽन्तिकं ।
लब्धान्तरो ऽछिदं गर्भमर्थबुद्धिर्न धर्मवित् ॥ ७० ॥
कृत्तो मे सप्तधा गर्भ आसन् सप्त कुमारकाः ।
ते ऽपि चैकैकशो वृक्णाः सप्तधा नापि मम्रिरे ॥ ७१ ॥
ततस्तत् परमाश्चर्यं वीक्ष्याध्यवसितं मया ।
महापुरुषपूजायाः सिद्धिः काप्यानुषङ्गिकी ॥ ७२ ॥
आराधनं भगवत ईहमाना निराशिषः ।
ये तु नेच्छन्त्यपि परं ते स्वार्थकुशलाः स्मृताः ॥ ७३ ॥